

Frida Kahlo

Een vlinder vol tranen

Muzikale lezing door Jacqueline van der Zee

Inleiding

Deze lezing vertelt het bewogen en indrukwekkende levensverhaal van de Mexicaanse kunstenares Frida Kahlo.

Het is 5 oktober 1910. De Mexicaanse president Porfirio Diaz bereid zich voor op het eeuwfeest van de onafhankelijkheid. Maar in plaats van de feestelijkheden wordt Mexico opgeschrikt door een gebeurtenis die zijn weerga in de geschiedenis van de wereld niet kent. Het volk komt in verzet tegen het dictatoriale bewind van Diaz en het land raakt verwickeld in een korte en hevige oorlog.

De Mexicaanse revolutie is de eerste sociale revolutie, de voorbode van de Russische revolutie en het begin van een nieuw tijdperk.

Frida Kahlo is drie jaar oud wanneer de revolutie uitbreekt.

Toch heeft ze later in haar leven haar geboortjaar verandert in 1910, omdat ze zich sterk identificeerde met de Mexicaanse revolutie die in dat jaar plaatsvond. De revolutie bracht fundamentele veranderingen aan in Mexico en ze besloot dat zij en het nieuwe Mexico op hetzelfde tijdstip werden geboren.

Op zesjarige leeftijd wordt ze getroffen door kinderverlamming, waarna ze gehandicapt blijft aan haar linkerbeen. Deze jeugd aandoening zal een bron blijven van pijn en complexen die haar hele verdere leven zullen duren.

In die tijd denkt ze amper aan schilderen, maar ze leeft in een droom- en fantasiewereld, waarin ze compensatie vindt voor haar eenzaamheid.

Haar ziekte zorgt er mede voor dat Frida arts wil worden.

Maar het leven heeft haar een ander lot beschoren en een zwaar busongeluk zal Frida's hele levensloop veranderen en haar voor altijd gevangen houden in de eenzaamheid en de vloek van de pijn, waarbij de kunst haar enige toevluchtsoord zal zijn.

Frida:

"Iedereen zegt dat ik niet zo wanhopig moet zijn, maar zij weten niet wat het voor mij betekent om drie maanden in bed te moeten blijven, terwijl ik mijn leven lang een straatschuimer van de bovenste plank ben geweest.

Het had een haartje gescheeld of ik was de rest van mijn leven een wrak geweest of gestorven.

Mijn wanhoop is met geen pen te beschrijven. Ik kan niet veel schrijven omdat ik amper voorover kan buigen, ik kan niet lopen omdat mijn been verschrikkelijke pijn doet, ik heb genoeg van lezen, ik heb niets leuks te lezen, ik kan alleen maar huilen en soms kan ik dat zelfs niet. Je hebt geen idee hoe wanhopig ik word van alles."

Lied: **Hey, dacht jij soms dat ik je niet zag**

Hey, dacht jij soms dat ik je niet zag

*Hey, dacht jij soms dat ik je niet zag,
Hey, dacht jij echt dat ik jou niet hoorde
Hoe groot moet de ruimte van eenzaamheid zijn
Hoe giftig de pijn die jouw leven doorboorde*

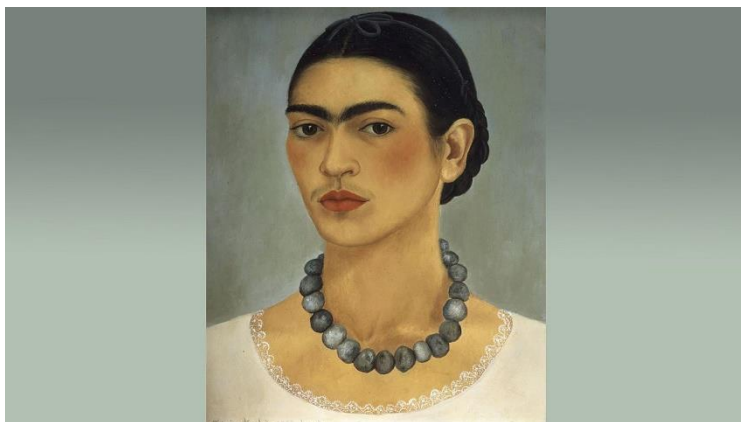
*Hey, jij daar met die gulle lach
Hey, jij daar met dat zonnig humeur
Is het wel echt wat je mij laat zien
Of is dat palet toch te fel van kleur*

*Ik hoor, ik zie, ik luister naar je pijn
De strijd, de eenzaamheid alom
Wie heeft antwoord op jouw vragen
Wie geeft zin aan het waarom
Gevangen in een web vol spinnen
Gretig naar jouw ondergang
Uitzichtloos verlangen
Maakt zelfs jou een beetje bang*

*Omringd door hulp en goede zorg
Je knokt en geen grens wordt bereikt
Jouw wanhoop laat zich niet vertalen
Niets is meer zoals het lijkt*

*Toch ook weer hervat je de moed
De kracht om steeds weer door te gaan
Je knokt, maar je grens wordt bereikt
Je richt je op en kijkt het leven aan*

*Ik hoor, ik zie, ik luister naar je pijn
De strijd, de eenzaamheid alom
Jij hebt antwoord op je vragen
Ergens voel je het waarom
Geen web die jou ooit kan weerhouden
Geen lot die je gevangen neemt
Jij bent zo sterk van binnen
Jij kan de strijd alleen maar winnen*

1. Diego

In 1928 ontmoet Frida de schilder Diego Rivera (na een eerdere korte ontmoeting in 1923) en ze heeft in de tussenliggende vijf jaren een versnelde ontwikkeling doorgemaakt door het ongeluk. Ze heeft de ergste pijnen gekend die je je maar kunt voorstellen. Ze bewondert Diego mateloos en heeft hem uitgekozen om haar leven mee te delen.

Lied:

The world behind my life

The world behind my life

*The world behind my life is a lovely one
A place where I can be
Just to live my secret dreams
With you and me*

*The world behind my life
What a wonderful place
Just to dream my fantasy
Here I can love*

*But most of all I can hide
Behind these secret doors
Hear the whispering of my heart
And the comfort of my voice*

*Enjoy your fight
Cry your tears
Burn your desire*

*But do not fear
Dry your tears
Live your desire*

*Cry your tears and burn your desire
Do not fear and dry these tears and live your dreams*

*The world behind my life is a lovely one
What a wonderful place to be
Just to dream my one and only fantasy*

*What a wonderful world to be
What a fine and lovely to be
What a wonderful world for me*

Diego is een productieve kunstenaar.

Hij schildert heftige, levendige beelden die gemakkelijk te begrijpen zijn en die het dagelijkse leven en de geschiedenis van het Mexicaanse volk in beeld brengt. Het hoofdthema is de revolutie.

Tegelijkertijd met de verkondiging van het revolutionaire ideaal gebruikt Diego de muurschilderkunst ook om zijn geloof in het leven in het volle licht te zetten.

In tegenstelling tot Diego lijkt Frida in geen enkel opzicht voorbestemd om zelf schilderes te worden.

Frida schildert in deze periode niet en gaat overal mee waar Diego heengaat, ze loopt in zijn schaduw en in zijn licht. Ze schittert voor hem als zijn ster, ze zorgt voor zijn maaltijden, regelt zijn leven en bouwt een droomwereld om hem heen die langzaam maar zeker werkelijkheid wordt.

Diego en Frida

2. San Francisco, New York en Detroit

Op 10 november 1930 zetten Diego en Frida voet aan wal in San Francisco.

Diego en Frida beleven wittebroodsweken in San Francisco. Het paar wordt overal feestelijk onthaald. Diego is gelukkig, in de eerste plaats omdat hij erkend wordt en geliefd is als nooit tevoren en ook omdat Californië een proefterrein is voor zijn revolutionaire schilderkunst.

Frida is minder enthousiast. Ze vindt de stad en de baai weliswaar prachtig, maar de mensen bevallen haar niet en ze vindt ze gecompliceerd. Ze verbergt zich achter haar masker van Mexicaanse mysterieuze inheemse schoonheid. Diego is veel aan het werk en mede omdat ze de taal niet spreekt voelt ze zich eenzaam en alleen.

In november 1931, gaat Frida met Diego mee naar New York, omdat er in december van dat jaar in het Museum of Modern Art een overzichtstentoonstelling van zijn werk werd gehouden.

De eerste maanden van hun verblijf in New York waren moeilijk voor Frida. Ondanks haar Mexicaanse jurken en sieraden bleef ze in de schaduw van haar kolossale echtgenoot. Ze werd afgeschrikt door de gewelddadige, vuile stad die ze beschrijft als *‘een gigantisch, smerig, oncomfortabel kippenhok.’*

Frida:

"Ik heb een hekel aan de high society hier en ik word een beetje boos op al die rijke mensen, omdat ik duizenden mensen in de grootste armoede heb zien leven, zonder eten, zonder een plek om te slapen. Dát heeft hier de meeste indruk op me gemaakt."

Maar Diego was gefascineerd door Amerika en wilde voorlopig niet terugkeren naar Mexico.

Diego is volop aan het werk, en Frida verveelt zich en zit uren in haar hotelkamer waar ze niet genoeg ruimte heeft om te schilderen of te tekenen.

Ze heeft dus niet, zoals Diego, de mogelijkheid zich door scheppende arbeid ervan te bevrijden.

Eenmaal terug in Mexico voelt Diego ondanks zijn bekendheid het netwerk van samenzweringen en jaloezie, dat hem ertoe gedreven had naar Californië te vertrekken, zich weer om hem sluiten.

Dan krijgt Diego een aanbod wat interessante perspectieven opent voor Diego en Frida, op een tijdstip waarop ze het geld hard nodig hebben.

Het Institute of Arts in Detroit heeft tienduizend dollar geboden om de ongeveer honderd vierkante meter muur van de binnenplaats te schilderen.

Eind april 1932 vertrekken ze naar Detroit.

Voor Diego is het de mogelijkheid om door zijn schilderkunst door te dringen in de mensenmassa die het machtigste industriële imperium van de hele geschiedenis heeft weten op te bouwen.

Frida krijgt echter heimwee naar Mexico en vindt alles in het land lelijk en stompzinig.

En dan ook ... ondanks een eerdere rampzalige ervaring heeft Frida besloten om een kind te krijgen.

Ze raakt zwanger, maar diverse artsen geven haar verschillende adviezen. Ze twijfelt, maar besluit om het kind te houden.

Diego heeft al kinderen vanuit eerdere huwelijken en Frida zegt hierover in een brief:

Frida:

"Ik geloof niet dat Diego erg geïnteresseerd is in een kind, hij is voornamelijk bezig met zijn werk en daar heeft hij groot gelijk in."

Echter het mocht niet zo zijn. In de nacht van 4 juli 1932 verliest Frida haar kind tijdens een vreselijke miskraam. Diego is bij haar in de ambulance en probeert haar zenuwcrisis en haar wanhoop te kalmeren. De dagen erna brengt hij haar potloden en verf, en de tekeningen die ze maakt helpen haar om het drama te boven te komen. Hij weet dat dat voor haar de enige manier is om te overleven.

Het vliegende bed

Instrumentale compositie: Een vlinder vol tranen

3. Scheiding

Het hele leven van het echtpaar is ingrijpend veranderd door de miskraam van Frida in Detroit.

Deze ervaring is er de oorzaak van dat Frida zich steeds meer in haar leed opsluit en vergeefs naar afleiding zoekt. Alleen door te schilderen slaagt ze erin het hoofd boven water te houden.

“Vanaf die datum,’ schrijft Diego, ‘begon ze te werken aan een serie meesterwerken die hun weerga in de geschiedenis van de kunst niet kennen. Geen enkele andere vrouw heeft zoveel gekwelde poëzie op het doek weten te brengen als Frida in die tijd in Detroit.”

In de weken die op haar miskraam volgen, schildert en tekent Frida aan één stuk door. Iedere tekening, ieder schilderij is als een brief die ze aan haar omgeving richt. Zoals het zelfportret *Tussen twee werelden*, dat een weergave is van haar eigen leven, verscheurd tussen het industriële Detroit van Diego en de liefde die ze koestert voor Mexico. Frida staat als een standbeeld in een elegante roze jurk met Mexicaanse vlag tussen twee werelden. Het traditionele Mexicaanse landschap met zijn natuurkrachten en natuurlijke levenscyclus en aan de andere kant de dood, het door techniek overheerste landschap van de V.S.

Tussen twee werelden

De hele zomer en herfst werkt Diego met een soort heilige woede aan de totstandkoming van de fresco's. Het resultaat is fenomenaal. Ieder muurvlak, ieder vak van het oude, neoklassieke paleis wordt ingenomen door een vorm die betrekking heeft op de geschiedenis van de moderne beschaving.

Diego en Frida verlaten Detroit een week voor de
inwijding van de fresco's. Door de eerste reacties van de
journalisten zagen ze de bui al hangen; *'heftige kritieken
van vrome kwezels die zich beledigd voelden door
bepaalde details van de fresco's.'*

Als het schandaal losbarst zijn Diego en Frida al in New
York waar Diego gevraagd is om de grote zaal te
beschilderen van Radio City, het latere Rockefeller
Center.

Het is inmiddels maart 1933.

Het verzoek was overigens tevens aan Matisse en Picasso gericht die de opdracht afwezen.

Dit gigantische werk in zo'n prestigieuze omgeving in het hart van de grootste stad van de wereld, was voor Diego de kans van zijn leven. Een nieuw avontuur en de grootste confrontatie met het publiek ooit.

Frida is in die tijd heen en weer gereisd naar en van Mexico in verband met de dood van haar moeder. Na de sfeer van rouw in Coyoacán is Frida vast van plan zich te amuseren. Maar achter haar uiterlijke vrolijkheid verbergt ze een diepe droefheid en een toenemende neerslachtigheid die haar leven vergallen sinds het verlies van haar kind in het ziekenhuis van Detroit en de dood van haar moeder.

Ze schildert nu met dezelfde verbetenheid als waarmee Diego de muren van de hal van Radio City vol schildert.

O.a. de vreemde collage waarop een lege indiaanse jurk voor het New Yorkse stadsbeeld zweeft, waarop de lelijkste en meest platvloerste voorwerpen van de Amerikaanse samenleving staan afgebeeld; een overvolle vuilnisbak, schoorstenen die de lucht verpesten en een hagelwitte wc-pot bovenop een zuil.

New York

Frida voelt zich eenzamer dan ooit. Ze mist de menselijke warmte van Mexico.

De Yankees beschrijft ze als laatdunkend, trots en kil.

Diego gaat echter wel weer aan het werk en Frida verveelt zich dood in het appartement. Er worden mensen uitgenodigd en Diego flirt naar hartenlust met de jonge vrouwen die model voor hem staan. Hij heeft het prima naar zijn zin en stelt voortdurend het ogenblik uit om terug te gaan naar Mexico, terug naar de onderlinge haat en nijd, de kleingeestigheden en de financiële moeilijkheden.

Toch zwicht Diego voor het feit dat Frida zich doodongelukkig voelt en ze keren terug naar Mexico.

Bij hun terugkeer pakt Diego zijn arbeid weer op met de fresco's in het Nationale Paleis, maar Frida vindt geen vaste grond meer onder haar voeten. Ze wordt gekweld door eenzaamheid en pijn, maar boven alles heeft ze een onvoorstelbaar verdriet door het verraad van haar zus Christina die een affaire heeft met Diego. Zij is degene waarvan zij het meeste hield en de affaire met Diego is voor Frida iets ondraaglijks, een nachtmerrie.

Ze besluit om zich te verweren en de enige man van wie ze houdt te verlaten.

Het is de moeilijkste beslissing van haar leven.

Maar de eenzaamheid is afmattend voor Frida. Zonder Diego, ver van hem vandaan, is Frida niets meer. Ze wacht op een gebaar of een woord van Diego om bij hem terug te komen, maar het zwijgen gaat Diego beter af dan Frida.

Ze voelt zich bedroefd en lusteloos.

Frida:

“Jullie weten wat er allemaal gebeurd is en ik ga ervan uit dat jullie mijn situatie begrijpen, ook als ik niet ieder details vertel. Ik heb nog nooit zoveel geleden en ik had nooit gedacht zoveel verdriet te moeten verdragen. In de eerst plaats is het een dubbel verdriet, als ik het zo mag noemen. Jullie weten beter dan wie ook wat Diego in alle opzichten voor mij betekent, en aan de andere kant was zij de zus van wie ik het meeste hield en die ik altijd zoveel mogelijk probeerde te helpen, dat maakt de situatie nog veel akeliger en ingewikkelder en dat wordt met de dag erger.

Eerst was ik de hele dag aan het janken van woede op mezelf en van verdriet. Nu kan ik niet eens meer huilen, omdat ik inzag dat dat dwaas en zinloos is.

We leiden een leven vol leugens en dwaasheden en dat kan ik niet langer verdragen.”

Lied:

You never did me wrong

You never did me wrong

*You never did me wrong
Also never it was right
Never ever let me down
And never I was known
As the one I really was
Or the one I wanna be*

*For you
For me*

*I cried so many nights
Was the victim of my fights
Yeah, I didn't know the game
Only felt a lot of shame
As the one I never was
And the one I couldn't be*

*For you
For me*

*Couldn't be with you
Couldn't live without you
Couldn't let you go
Just say no*

*Frightened of the emptiness
Being without confidence
Searching for the one
I wanna be*

*The future me
I know it was wrong
Yet, it felt so right
Cause for many years you stood by my side
Conquered all of my heart
Quess it felt allright*

*For you
Not for me*

*I cried so many nights
Stayed the victim of my fights
Took me years to understand
How I bend for the love for you
Yet I needed love for me*

*Not you
But me*

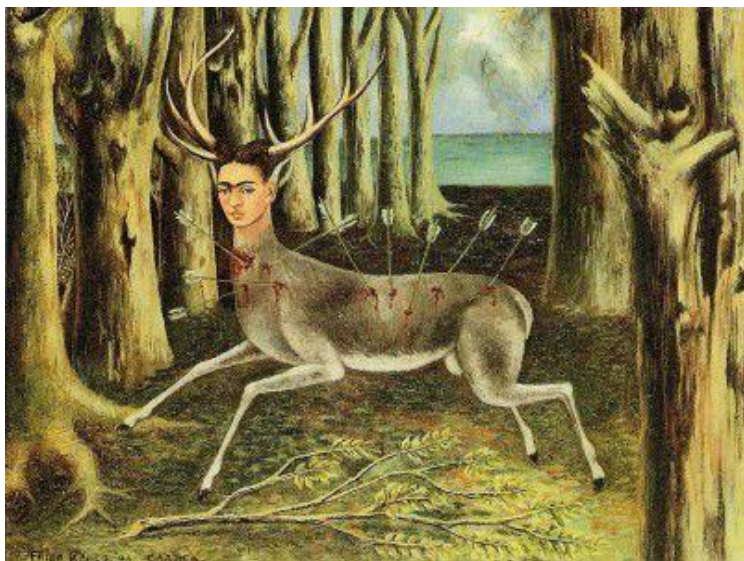
*You loved me the way you could
But you never dried my tears
Never held me tight
Or stayed for just one night*

*You went on
And there I stood by myself again
But you kept in touch
Around the edges of my heart*

*I should have really walked away
When there was nothing left to say
You know I gave it all
but you became the hero of my fall
So I really never was
Who I ever wanna be*

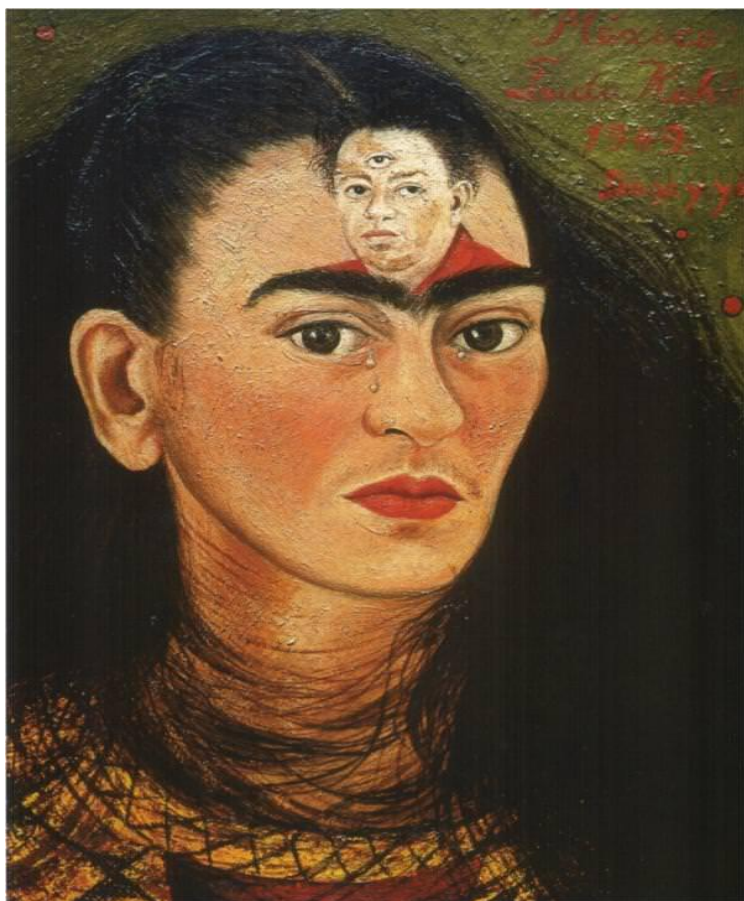
*For you
For me*

*I cried so many nights
Was the victim of my fights
Yeah, I didn't know the game
Only felt a lot of shame
As the one I never was
And the one I couldn't be
For you
But I will be strong
I will move on
For me*

Het gewonde hert

Diego en ik

4. Herenigd en nog steeds eenzaam

Als Frida na maanden van eenzaamheid besluit om naar Diego terug te gaan, doet ze dat met een trots die een flinke knauw heeft gekregen, maar een liefde die intact is gebleven.

Maar de barst in het masker is onherstelbaar, ondanks dat ze er alles aan doet om weer tot leven te komen en zich groot te houden tegenover de rest van de wereld. Terwijl Diego zijn zinnelijke leven leidt, alle mannen en vrouwen verslindt die bij hem in de buurt komen en ondertussen onvermoeibaar doorgaat met het vol schilderen van muren, weet Frida dat ze ver van zijn aanwezigheid alleen maar verkilt en afdaalt naar de hel van het niets. Ze probeert te overleven en waagt zich aan enkele openlijke flirt en affaires.

Frida en Trotsky

Frida en Nickolas Muray

Diego en Frida zijn uitgeput. Uitgeput door jaren van narigheid, hun oorlog en de steeds toenemende angst. Na deze botsing zijn Diego en Frida grondig veranderd en hun leven zal nooit meer hetzelfde zijn. De schilderijen die Frida dat jaar maakt zijn verschrikkelijk, bloederig en doortrokken van het idee van zelfmoord en dood: haar leven dat wegstroomt met het badwater en de twee Frida's.

Wat het water me gaf

De twee Frida's

Frida:

"Ik voel me beroerd en met de dag slechter, maar ik ben in ieder geval aan het werk. Ik zie niemand, ik zit bijna de hele dag thuis. Diego kwam laatst en hij probeerde me ervan te overtuigen dat er niemand in de wereld is zoals ik! Allemaal gelul, jongen. Ik kan het hem niet vergeven, en dat is alles."

Door toedoen van dokter Eloesser, die Diego ervan overtuigt dat de scheiding Frida zwaar treft en ernstige gevolgen zou kunnen hebben voor haar gezondheid, besluit Rivera om te proberen haar over te halen weer met hem te trouwen. En zo trouwden ze op 18 december 1940 voor de tweede keer in San Francisco.

Frida:

“Het tweede huwelijk werkt goed. Weinig ruzie, groter wederzijds begrip en van mijn kant minder speurwerk van het taaie soort met betrekking tot andere dames die plotseling een dominante plaats in zijn hart innemen. Je begrijpt dat ik eindelijk begrepen heb dat het leven zo in elkaar zit en dat de rest schone schijn is.

Als ik me lichamelijk beter zou voelen, zou je kunnen zeggen dat ik gelukkig ben, maar ik voel me van hoofd tot voeten zo gaar dat ik er af en toe gek van word en het heel zwaar heb.

De dood van mijn vader is iets vreselijks voor me geweest. Ik denk dat ik daardoor zo achteruit ben gegaan en weer enorm ben afgevalen. Weet je nog hoe lief en goed hij was?”

In haar vrijwillige isolement in het Blauwe huis vindt Frida haar evenwicht terug door te schilderen. Het Blauwe Huis in Coyoacán heeft zich om Frida gesloten als een val waaruit alleen de schilderkunst haar nog af en toe kan bevrijden. Diego wordt in beslag genomen door het rumoer van de wereld. Hij woont overal en werkt in zijn atelier in San Angel. Hij gaat bijna niet meer naar Coyoacan.

Het jaar 1950-1951 is verschrikkelijk voor Frida. Een beginnend koudvuur aan haar rechtervoet maakt de amputatie van haar tenen noodzakelijk.

Een operatie aan haar wervelkolom loopt uit op een infectie en tussen maart en november 1950 moet Frida zes medische ingrepen ondergaan. Ze ligt vrijwel het hele jaar in het ziekenhuis. Drank en pijnstillende middelen nemen een steeds grotere plaats in haar leven in.

Frida sterft op 13 juli 1954, precies zeven dagen na haar zevenenveertigste verjaardag.

Op de laatste bladzijde van haar dagboek schrijft Frida naast een tekening van de zwarte engel van de dood:

“Ik hoop dat mijn vertrek gelukkig zal zijn – en ik hoop nooit meer terug te keren.”

‘Jij, als een tuin die onder de voet is gelopen door een nacht zonder hemel, jij als een zakdoek die door het bloed is gehaald. Jij als een vlinder vol tranen, als een verpletterende en gebroken dag. Als een traan op een zee van tranen; zingende, zegevierende araucaria, lichtstraal op ieders weg.’

Afscheidsworden van Carlos Pellicer, Mexicaanse dichter en vriend van Frida.

Lied:

Ik heb genoeg gehoord

Ik heb genoeg gehoord

*Ik heb genoeg gehoord, gepraat en geluisterd
Al ben ik dan pas 21 jaar
Het bracht me niets dan onzekerheid
Ik kon mezelf amper meer vinden*

*Op al dat leed, zit ik niet meer te wachten
Waar houdt 't op, waar dient 't voor?
Te veel verdriet in eindeloze nachten
En het gevecht wat ik verloor*

*'t is mooi geweest, ik heb genoeg gehoord
Ik kies voor jou met heel mijn hart
En wat ze zeggen, dat gooi ik overboord
Laat mij maar gaan op ons eigen pad*

*Ik heb genoeg gezien, gevreesd en bewonderd
Al ben ik dan pas 38 jaar
Toch was ik blind voor de werk'lijkheid
Werd door het leven overrompeld*

*Op al die strijd zit ik niet meer te wachten
Waar houdt 't op, waar dient 't voor?
Gekrenkte trots en slapeloze nachten
En het gevecht dat ik verloor*

*Het is genoeg, ik heb het nu begrepen
Ik kan niet meer, tís te veel geweest
Begrijp me niet verkeerd, ik ben voor niks geweest
Maar m'n hart is nu echt uitgeleefd*

*Ik heb genoeg gevoeld, gedragen en geleden
Al ben ik dan pas 46 jaar
't verzet was groot en ik vocht maar door
Zo graag wou ik mezelf weer vinden*

*Niemand hoeft te weten waarom ik heb geleden
Mijn kunst, mijn hart, bevrijd van mij
Maar wil je weten waarvoor ik heb gestreden
Aanschouw mijn werk en kom nabij*

*Veel te lang heb ik met pijn geleefd
Ik laat je los, want ik kan niet meer
Mijn kunst, mijn hart, ik geef het aan het leven
Ik wil niet terug, ik wil dit echt nooit meer*

Bereiken
Bewegen
Bouwen

Informatie en boekingen:

 www.jacquelinevanderzee.nl

 info@jacquelinevanderzee.nl

 06 1371 0672

Conservatorium PIANO HBO **Antroposofische Muziektherapie**
 Songwriter pianodocent Inspirational speaker schrijfter
 muziektherapeut **Muzikale lezingen** Filosofisch Theater
 Kleinkunstenares Inspirerende Voorstellingen
 Workshops Concertgebouw Bach residentiekoor Brahms Requiem
 Finale kleinkunstfestival utrecht Rosa Spierhuis
 Faalangst zoekende ambitieus **enthousiast** drukte en onrust
 Twijelaar spiritueel **CREATIVITEIT**
 Trauma *lijden* **Verslavingen** eetstoornis therapie **Zelfliefde**
 zelfheling Ziektes als wegwijzer **lichaam & geest zijn één**
 Lezen **Schrijven** zwemmen filmnatuur **DANSEN** Klassieke
 muziek Ballet **ZINGEN** Sauna Schaatsen
 Life-changing **Lorie Ladd Robin Norwood** Transforming
 SPAGHETTI **SUSHI** *Samen genieten*
Love the hell out of you BALANS
 Etti Hillesum Camille Claudel Charlotte Salomon Frida Kahlo
 Hildegard von Bingen Albert Schweitzer Dag Hammarsjöld

Bronvermelding

Jean-Marie Gustave le Clézio

Diego en Frida:

De legendarische liefde tussen Frida Kahlo en Diego Rivera

Frida Kahlo

The Gisèle Freund photographs

Frida Kahlo

Con Amor: Brieven en ander teksten 1922 – 1954

Andrea kettenman

Frida Kahlo

Bárbara Mujica

Frida

Hayden Herrera

Een biografie van Frida Kahlo

Suzanne Barbezat

Frida Kahlo at home

Tekst en muziek

Jacqueline van der Zee

Piano en zang

Jacqueline van der Zee

Producer

Aart de Jong

Zang You never

Anouk Wolf

Zang The world

Anouk Wolf

Arrangeur

Ad van Nederpelt

Ontwerp voorzijde

Marco Manders

Disclaimer:

Alle muzikale lezingen die ik geef, kennen een grondige voorbereiding. Toch beschouw ik mijzelf niet als kenner of autoriteit op het gebied van de biografieën van deze invloedrijke personen.

Ik benader ieder van hen slechts vanuit mijn passie en respect voor hun leven. Als mens en als musicus. En dat wil ik uitdragen, delen en spelen.